

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 216: Đã Biết Là Hư Vọng Thì Không Nên Rong Ruổi Tìm Cầu

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 015)

Chuyển ngữ: Tịch Minh



【Ký tri hư vọng, bất khả trì cầu.】

(Nghĩa là: Đã biết là hư vọng, thì không nên rong ruổi tìm cầu.)

Người thật sự biết tất cả các tướng đều là hư vọng, thì đối với tất cả các tướng, họ sẽ không còn truy cầu nữa, quyết định chẳng còn truy cầu nữa.

Hiện nay, người đời thường chú trọng việc hưởng thụ, [họ nghĩ rằng] nếu không truy cầu thì chẳng phải là không có được sự hưởng thụ hay sao? Đây là quan niệm của người thế gian, quan niệm này là sai lầm, sai lầm rất lớn.

Giả như bạn nói: “Sự hưởng thụ của tôi là do tôi truy cầu mà có được”, thì đức Phật Thích Ca Mâu Ni cũng phải bái bạn làm thầy. Vì sao vậy? Đức Phật Thích Ca Mâu Ni không có năng lực đó, Ngài không truy cầu được [như vậy].

Về việc này, nếu chư vị đọc “Liễu Phàm Tứ Huấn” thì sẽ hiểu rõ. Tất cả sự hưởng thụ trong một đời của bạn không phải do bạn truy cầu mà có, mà là do trong mạng của bạn đã định sẵn. Đâu phải do bạn truy cầu mà được?

Nếu trong mạng của bạn không có mà bạn có thể cầu được, thì hết thầy chư Phật đều phải bái bạn làm sư phụ. Các Ngài không có cách nào cả, [còn] bạn có cách này thì quá tài giỏi rồi!

Cho nên, người thật sự thấu hiểu thì họ chẳng mong cầu nữa. Không mong cầu thì những sự hưởng thụ trong phước báo của họ vẫn tự nhiên đến. Không cầu mà vẫn đến, bạn xem đỡ tốn công sức biết bao!

Bạn cay đắng khổ sở, phí tổn tâm tư để cầu cho được, kết quả vẫn là cái đã có sẵn trong mạng, bạn chẳng thấy oan uổng hay sao! Đó mới gọi là ngu si, là oan uổng! Cho nên người trí họ chẳng bận tâm, họ chẳng mong cầu nữa.

Họ không mong cầu thì [sẽ làm] như thế nào? Họ y theo lời giáo huấn của Phật: “Ly nhất thiết tướng, tu nhất thiết thiện” (Xa lìa tất cả tướng, tu tất cả thiện). Họ có thể lìa tướng mà lại tu phước, thì phước báo về sau của họ ngày càng tăng thêm, phước đức không thể nghĩ bàn. Đó mới gọi là thật sự biết cầu!

Cái “cầu” đó là cách cầu như thế này, chính là: “Ứng vô sở trụ, nhi hành bố thí” (Nên không có chỗ trụ, mà làm việc bố thí). Đó là phương pháp truy cầu chân chánh; chứ chẳng phải rượt đuổi theo vật chất, “tìm cành hái lá”, cách đó là sai lầm.